IGEKALAND

Mindenki számít!

Előfordult már, hogy valami apróság hiányzott, és emiatt nem sikerült, amit elterveztél? Mondjuk egy nagy legóvárat építtettetek, és az utolsó pillanatban kiderült, hogy hiányzik egy apró kocka. Pont az, amelyik a torony tetejére kellett volna. Vagy kiraktátok az összes puzzle-darabot, és az utolsó darab elveszett. Mindent kiraktatok, csak ez az egy darab hiányzott. És hiába dolgoztatok órákat, így nem tudtátok befejezni a képet. Mert a legkisebb darab is számít.

Ez a gyülekezetre is igaz. Mindegy, hogy valaki idős vagy fiatal, nagy vagy kicsi, erős vagy gyenge, harsány vagy csendes, közvetlen vagy visszahúzódó. Mindenki számít. A legkisebb gyerek is. Mert lehet, hogy ha beülsz az istentiszteletre, nem értesz mindent, amiről a lelkész bácsi vagy néni beszél. De akkor is ott vagy a szüleiddel, a testvéreiddel. Mert a gyülekezet olyan, mint az otthonod. Mint a családod. Otthon sem érted mindig, amiről a felnőttek beszélnek. De ez nem számít, mert a család része vagy, ahogyan a gyülekezeté is. Feladatotok, helyetek van benne. Lehet, hogy konkrétan is van egy hely a templomban, ahova ülni szoktatok. És ha valamiért nem tudtok elmenni az istentiszteletre, akkor üres marad a helyetek. Hiányos lesz a kép, mert ti nem vagytok ott.

Pál apostol is így gondolkodott a gyülekezetről. Hogy mindenki számít. A legkisebb is. Azok is, akiket nem sokra, vagy szinte semmire sem értékeltek akkoriban. A rabszolgák, akiknek nem volt szabadságuk. Gazdájuk parancsára kellett teljesíteniük mindent. Sokan úgy néztek rájuk, mintha csak tárgyak lennének. Adták-vették őket, mint ma mondjuk az autókat. Nem voltak egyenlők a többi emberrel. Legalábbis a világ szemében nem.

De Isten szemében igen.

Onészimosz ilyen rabszolga fiú volt. A gazdája, Filemon keresztyén volt, és Pál barátja. Egyszer Onészimosz elszökött Filemontól. Nem tudjuk, miért. Talán megijedt, talán valami rossz fát tett a tűzre, és félt a büntetéstől. Végül Rómában kötött ki, és ott találkozott Pállal.

Pál éppen börtönben volt. Gondolhatnánk, hogy éppen elég baja volt neki akkor, biztos nem ért rá másokkal foglalkozni. De Pál nem így gondolta. Megismerte Onészimoszt, és megszerette, mintha a fia lett volna. Tanította, gondoskodott róla. Szívesen magánál tartotta, de tudta, hogy vissza kell küldenie Filemonhoz, mert a törvények ezt írják elő. Azt is tudta, hogy a rabszolgára súlyos büntetés vár, amiért megszökött. Ezért Pál levelet írt Filemonnak. Nem maga miatt, nem azért, hogy saját nyomorúságos helyeztén javítson, hanem Onészimosz kedvéért. Megkérte Filemont, hogy fogadja vissza a rabszolga fiút. De ne is akárhogy, hanem úgy, mintha őt magát, Pált fogadná. Mintha nem rabszolga volna, hanem testvér. Valódi testvér a hitben. Hiszen a legkisebb is számít. (Pál Filemonhoz írt levele alapján.)

MIKLYA LUZSÁNYI MÓNIKA / MIKLYA ZSOLT, RAJZ: DAMÓ ISTVÁN

Melyik puzzle hiányzik a rajzból? Karikázd be!